

KICK

REKRYTERINGSGRUPPEN FÖR AKTIV REHABILITERING
NUMMER 1 - 2001 ÅRGÅNG 20

- Att skaffa barn är en fantastisk upplevelse som jag varmt rekommenderar, säger Erika Nilsson, tetraplegiker med skada på C7, som blev mamma till sonen Anton för åtta månader sedan.

Inget annat känns viktigt

sedan Anton kom

ANETTE BOHM
FOTO: TOMAS ENGBLOM

När Erika öppnar ytterdörren håller hon just på att avsluta ett telefonsamtal från sin australiensiska svärmor och inifrån sovrummet hörs sonen Antons gråt.

- Han har bara sovit en kvart och väcktes av telefonsignalerna, annars brukar han sova en timme.

Erika tar Anton i knät och rullar in i köket. Att vara i famnen på mamma gör att gråten mattas av och så småningom tränger ett litet leende fram i babyansiktet. Erika sätter ner honom på golvet men han börjar kinka och reser sig upp med hjälp av att ta tag i rullstolen.

Hans små händer greppar runt drivringen och han står riktigt stadigt. Men han har inte lärt sig att sätta sig så Erika lossar försiktigt hans fingrar, tar tag i hans armar och hjälper honom att sätta sig på golvet.

Anton blir ledsen igen och Erika lyfter upp honom i knät och ammar honom. Hon har övat in en teknik att lyfta honom från golv till stol och Anton protesterar inte. Från tre månaders ålder använde Erika en sele med remmar för att kunna lyfta upp honom från golvet men den behövs inte längre.

Med lite mat i magen blir humöret bättre och Anton poserar glatt framför kameran och blir ännu gladare när mamma ger honom speldosan, en orange och blå fågel i plysch.

Orolig för mediciner

- Han är inte planerad men jag har alltid velat ha barn. Det enda som oroade mig när jag blev gravid var att jag åt två olika sorters mediciner.

Erika ringde till Ninni Westgren, barnmorska på Spinails, som gav det lugnande beskedet att det fanns inga belägg för att läkemedlen

var skadliga för fostret. Hon slutade dock med dem för att vara på den säkra sidan.

I takt med att magen blev allt större och vikten ökade blev det problem med förflyttningar.

- I fjärde månaden kunde jag inte ta mig upp i stolen själv när jag satt i soffan. Jag vågade bara duscha när Dean var hemma. Den sista månaden när jag var som allra störst behövde jag hjälp över till duschstolen. Alla förflyttningar var svåra och tunga och jag hade problem med balansen. Jag fick mycket svullna ben och vrister och fick byta till en bredare stol. Men när det började bli riktigt jobbigt föddes han.

Erika mårde aldrig illa under graviditeten och kräktes inte en enda gång. Som alla gravida mödrar blev hon kissnödig ofta och den biten var den jobbigaste.

- När jag vaknade mitten i natten och var nödig och satte mig upp fick jag tio kilos tryck på blåsan. Men allt som var tufft bemötte jag genom att tänka att det var ett övergående problem som bara skulle pågå under en viss tid.

I och med att förlossningen närmade sig började Erika oroas för hon inte skulle känna när värkarna satte igång och att det skulle vara fara för barnet. Tankar dök upp på att göra kejsarsnitt men Magnus Westgren på Huddinge sjukhus specialismödravård lugnade henne och sa att det är bättre för barnet att födas normalt.

- Jag ville också vara säker på att läkarna skulle vara välinformerade om min ryggmärgsskada för i ett sådant utsatt och hjälplöst läge ville jag inte hålla på och förklara hur min kropp fungerar.

Tre veckor för tidigt, den 8 maj kom Anton till världen. Erika hade tänkt vara ledig de sista veckorna innan förlossningen men fyra dagar efter att hon arbetat sin sista dag föddes han.

- Barnmorskan trodde att det skulle gå utan sugklocka och hon hade rätt, på tredje krystvärken kom Anton. Det var en superstark upplevelse. Det finns ingen möjlighet att gå igenom det utan att veta om vad som händer. Jag kände absolut inte full smärta men tog lustgas när det kändes som om jag skulle sprängas.

När Anton var liten låg han på ett fårskind i dubbelsängen och sov mest hela dagarna. Erika hade en liten vagn med blöjor och babyartiklar bredvid. Amningen gjorde hon sittandes i sängen eftersom det inte var skönt att sitta i rullstolen och amma. Om hon inte var ensam hemma satt hon i soffan och då bar de Anton till henne. De tre första månaderna var hon inte utomhus med honom ensam.

- Jag körde honom i liggvagnen en gång men det blev för svårt att rulla förutom när det var plant. Vi var också mycket hos mina föräldrar i Dalarna och Deans föräldrar kom på besök från Australien. Det är jobbigt att få en bebis, det är det för alla, så jag tycker att man har rätt att utnyttja familjen för att få avlastning.

Ledsagarservice

På föräldrargruppen lärde Erika känna flera mammor som skulle få sitt första barn och de har kommit och hjälpt henne dra barnvagnen när de träffas på kaféet i Ekerö centrum. På torsdagar är det öppen förskola då hjälper pojkvännen Dean Smith dem in i bilen för förarsätet där rullstolen brukar ligga är upptagen av bilbarnstolen. En mamma på samma förskola hjälper dem sedan ur bilen. I början tog Erika färdtjänst in till stan. Då fick chauffören komma in och hämta den tunga bilbarnstolen och sätta fast den och i stan mötte vännerna henne.

Erika har nu ansökt och fått ledsagarservice

Erika Nilsson saknar inte arbetet under föräldraledigheten. Istället vill hon gärna ha ett barn till att ägna sin tid och kärlek.

från kommunen. Det innebär att hon får hjälp av en kvinna till det hon inte kan göra själv under tre timmar två gånger i veckan.

- Det fungerar utmärkt, det är viktigt att personkemin stämmer och det gör den

Jag bestämmer själv när vi ska träffas. Eftersom jag gillar att vara utomhus blir det mest utomhusaktiviteter och hon drar barnvagnen när vi är ute.

De har inget skötbord utan Erika byter blöjor och tvättar Anton i knät. Att bada honom är svårt för henne. När han var riktigt liten badade han i diskhon. Nu badar pappa Dean honom och de får en gemensam stund tillsammans.

- De första tre månaderna hade Anton kolik. Jag vyssjade honom i knät eller lade honom till bröstet. Jag lade honom på magen över knät och klappade honom på rumpen, det tyckte han var skönt. På nätterna bar Dean omkring på honom.

Anton är livlig, aktiv och nyfiken. Han älskar familjens lurviga katt och skrattar högt av förtjusning när kissen kommer, men kärleken är ej ömsesidig. När Anton kryper fram och drar katten i svansen har mamma svårt att hinna fram.

- Jag har blivit lite extra nojig och undviker faror genom att låta katten vara ute när jag är ensam hemma med Anton. Jag stänger dörren till sovrummet för att han inte ska krypa under sängen och fastna där jag inte når honom. När jag är ute är jag extra försiktig och har aldrig en tung ryggsäck hängande bakpå rullstolen när Anton sitter i knät. Jag skulle aldrig förlåta mig själv om rullstolen välte och vi ramlar.

Spjålsäng från Hjälpmedelscentralen

Antons säng är en höj- och sänkbar spjålsäng hyrd av hjälpmedelscentralen för 100 kro-

nor i månaden. Där brukar Erika även sätta honom medan hon klär på sig ytterkläderna när det är dags för promenad. Sedan klär hon honom och sätter på Babybjörnselen som hon fäster runt sin kropp. Proceduren gör henne rejält svettig och går att jämföra med ett träningspass.

- Det är svårare att klä på honom nu när han blivit större, har egen vilja och stretar emot.

Erika har ingen brådska tillbaka till arbetet eller till att göra karriär.

- Jag vet att jag har massor av tid och kärlek att ge Anton och det sitter inte i benen om man blir en bra mor. De problem som dyker upp löser sig efterhand. Så småningom vill vi ha ett till barn för det är så himla kul. Jag rekommenderar varmt att skaffa barn. När Anton vaknar på morgonen och skrattar, smälter man och inget annat känns viktigt. □